

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

BEŞERİ (LAİK) YASALARLA HÜKMEDENLER
ALİMLERİN İCMASI İLE KAFİRDİR!

Abdullah Hanif

www.muvahhid.info

DEMOKRASİ VE LAİKLİK HEZEYANLARINA, ASLA DALALET ÜZERE BİRLEŞMEYECEK OLAN İSLAM ÜMMETİNİN CEVABI:

İbnu Hazm şöyle diyor:

لا خلاف بين اثنين من المسلمين.... وأن من حكم بحكم الإنجيل مما لم يأت بالنص عليه وحي في شريعة الإسلام فإنه كافر مشرك خارج عن الإسلام

İslam şeriatında Hakkında bir nass ve vahiy gelmemiş olan İncil kaynaklı bir hükümle hükmeden kimsenin kafir ve müşrik olacağı ve İslam dininden çıkmış olacağı hususunda Müslümanlardan iki kimse arasında dahi ihtilaf yoktur. (El-İhkam fî Usul'il Ahkam, 5/173)

نُسَخُ هذه التوراة مبدلة لا يجوز العمل بما فيها، ومن عمل اليوم بشرائعها المبدلة والمنسوخة فهو كافر

İbnu Teymiyye (rh.a) ise şöyle demektedir: Şu elimizdeki tahrif edilmiş Tevrat nüshalarıyla amel etmek caiz değildir. Bugün her kim Tevrat'ın değiştirilmiş ve neshedilmiş hükümleriyle amel ederse o kimse kafirdir. (Mecmu'ul Fetava, 35/200)

Hafız İbn Kesir (rh.a) "el-Bidaye ve'n Nihaye" adlı eserinin Tatar hükümdarı Cengizhan'dan bahsettiği bir bölümünde şunları zikretmektedir:

كِتَابُهُ الْيَاسَاقُ فَإِنَّهُ يُكْتَبُ فِي مُجَلَّدَيْنِ بِحِطِّ غَلِيظٍ، وَيُحْمَلُ عَلَى بَعِيرٍ مُعْظَمٍ عِنْدَهُمْ. وَقَدْ ذَكَرَ بَعْضُهُمْ أَنَّهُ كَانَ يَصْعَدُ جَبَلًا، ثُمَّ يَنْزِلُ، ثُمَّ يَصْعَدُ، ثُمَّ يَنْزِلُ حَتَّى يُعْيِيَ وَيَقَعَ مَغْشِيًّا عَلَيْهِ، وَيَأْمُرُ مَنْ عِنْدَهُ أَنْ يَكْتُبَ مَا يُلْقَى عَلَى لِسَانِهِ حِينَئِذٍ، فَإِنْ كَانَ هَذَا هَكَذَا فَالظَّاهِرُ أَنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ يَنْطِقُ عَلَى لِسَانِهِ بِمَا فِيهَا.

وَذَكَرَ الْجَوْنِيُّ أَنَّ بَعْضَ عِبَادِهِمْ كَانَ يَصْعَدُ الْجِبَالَ فِي الْبَرْدِ الشَّدِيدِ لِلْعِبَادَةِ، فَسَمِعَ قَائِلًا يَقُولُ لَهُ: فَمَشَايِخُ الْمَعُولِ يُصَدِّقُونَ هَذَا، :إِنَّا قَدْ مَلَكْنَا جَنْكَرْخَانَ وَذُرِّيَّتَهُ وَجَهَ الْأَرْضِ. قَالَ الْجَوْنِيُّ وَيَأْخُذُونَهُ مُسَلَّمًا.

ثُمَّ ذَكَرَ الْجُؤَيْنِيُّ شَيْئًا مِنَ الْيَاسَاقِ مِنْ ذَلِكَ، أَنَّهُ مَنْ زَنَا قُتِلَ، مُحْصَنًا كَانَ أَوْ غَيْرَ مُحْصَنٍ، وَكَذَلِكَ مَنْ لَاطَ قُتِلَ، وَمَنْ تَعَمَّدَ الْكَذِبَ قُتِلَ، وَمَنْ سَحَرَ قُتِلَ، وَمَنْ بَحَسَّ قُتِلَ، وَمَنْ دَخَلَ بَيْنَ اثْنَيْنِ يَخْتَصِمَانِ فَأَعَانَ أَحَدَهُمَا قُتِلَ، وَمَنْ بَالَ فِي الْمَاءِ الْوَاقِفِ قُتِلَ، وَمَنْ انْغَمَسَ فِيهِ قُتِلَ، وَمَنْ أَطْعَمَ أَسِيرًا أَوْ سَقَاهُ أَوْ كَسَاهُ بِغَيْرِ إِذْنِ أَهْلِهِ قُتِلَ، وَمَنْ وَجَدَ هَارِبًا وَلَمْ يُرِدْهُ قُتِلَ، وَمَنْ رَمَى إِلَى أَحَدٍ شَيْئًا مِنَ الْمَأْكُولِ قُتِلَ، بَلْ يُنَاوِلُهُ مِنْ يَدِهِ إِلَى يَدِهِ، وَمَنْ أَطْعَمَ أَحَدًا شَيْئًا فَلْيَأْكُلْ مِنْهُ أَوَّلًا، وَلَوْ كَانَ الْمُطْعَمُ أَمِيرًا لِأَسِيرٍ، وَمَنْ أَكَلَ وَلَمْ يُطْعَمْ مَنْ عِنْدَهُ قُتِلَ، وَمَنْ ذَبَحَ حَيَوَانًا ذُبَحَ مِثْلُهُ، بَلْ يَشُقُّ جَوْفَهُ، وَيَتَنَاوَلُ قَلْبَهُ بِيَدِهِ يَسْتَخْرِجُهُ مِنْ جَوْفِهِ أَوَّلًا.

وَفِي ذَلِكَ كُلِّهِ مُخَالَفَةٌ لَشَرَائِعِ اللَّهِ الْمُنَزَّلَةِ عَلَى عِبَادِهِ الْأَنْبِيَاءِ عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ، فَمَنْ تَرَكَ الشَّرْعَ الْمُحْكَمَ الْمُنَزَّلَ عَلَى مُحَمَّدٍ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ خَاتَمِ الْأَنْبِيَاءِ، وَتَحَاكَمَ إِلَى غَيْرِهِ مِنَ الشَّرَائِعِ وَقَدَّمَهَا عَلَيْهِ؟ مَنْ فَعَلَ ذَلِكَ كَفَرَ بِإِجْمَاعٍ " الْمَنْسُوخَةِ كَفَرَ، فَكَيْفَ بِمَنْ تَحَاكَمَ إِلَى " الْيَاسَاقِ { الْمُسْلِمِينَ. قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: { أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ } المائدة: 50 " الْمَائِدَةِ:

وَقَالَ تَعَالَى: { فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ . } [حَرْجًا مِمَّا قُضِيَتْ وَ يُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا } [النساء: 65]

“Onun “Yesak” (yasa) kitabına gelince, bu, kalın bir yazıyla iki cilde yazılmıştı. Çok hacimli olan bu iki ciltlik eser, yanlarındaki bir deve üzerinde taşınırdı. Bazılarının anlattıklarına göre Cengizhan dağa çıkar, sonra iner, tekrar çıkar, sonra iner, bu iniş çıkışı defalarca tekrarlar, nihayet yorulup bayılır ve yere düşerdi. O esnada da yanındaki katibe, soyliyeceklerini yazmasını emreder ve söylediklerini kanun olarak yazdırırdı. Eğer durum böyleyse demek ki içindeki şeytan konuşur ve konuştuklarını kanun haline getirirmiş. Cüveynî’nin anlattıklarına göre Tatarlar’dan bir kişi çok şiddetli soğuklarda ibadet için dağa çıkarmış. Bir defasında yine dağa çıkmış iken görünmezlerden bir sesin kendisine, «Biz Cengizhan’ı ve çocuklarını yeryüzüne hakim kıldık» dediğini işitmişti. Moğol ihtiyarları ve âlimleri bu sözü tasdik ederler ve doğru kabul ederlerdi.

Bundan sonraki kısımda Cüveynî, Cengizhan’ın yasasından bazı maddeler aktarmıştır. Şöyle ki:

«Zina eden kişi, evli olsa da olmasa da öldürülür. Aynı şekilde homoseksüellik yapan da öldürülür. Kasten yalan söyleyen öldürülür. Büyü yapan öldürülür. Casusluk yapan öldürülür.

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

Çekişmekte olan iki kişinin arasına giren ve bu iki kişiden birisine yardım eden öldürülür. Durgun suya bevleden öldürülür. Durgun suya dalan öldürülür. Sahibinin izni olmaksızın bir esire yemek yediren veya su içiren veya birşey giydiren öldürülür. Kaçak birini görüp de sahiplerine veya hükümete teslim etmeyen öldürülür. Bir esire yemek yediren veya yiyecek birşeyi bir kimsenin önüne atan öldürülür. Çünkü yiyeceği Önüne atılmamalı, aksine bizzat eliyle ona vermelidir. Bir kimse bir başkasına yemek yedirecekse önce kendisi o yemekten tadmalıdır. Misafir emir olsa bile, böyle yapmalıdır. Ama esire yedirmemelidir. Bir kimse yemek yer de yanındakine yedirmezse öldürülür. Bir hayvanı boğazlayan kimse o hayvan gibi boğazlanır. Hayvanı boğazlamamalı, aksine karnını yarmalı ve içinden önce eliyle kalbini tutup çıkarmalıdır...» **Bütün bu hükümler Allah'ın, kulları olan peygamberlere indirmiş olduğu şeriatlerine muhaliftir. Son peygamber Muhammed b. Abdullah'a (s.a.v.) indirilen muhkem şeriatı terk edip neshedilmiş, başka şeriatlere muhakeme olan kimse kafir olduğuna göre Cengizhan'ın yasalarına muhakeme olan kimse nasıl kâfir olmasın?! Böyle bir kimse Müslümanların icmasıyla kâfir olur.** Zira yüce Allah buyurmuş ki: «Cahiliye devri hükmünü mü istiyorlar? Yakînen bilen bir millet için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?» (el-Mâide, 50).

«Hayır; Rabbine and olsun ki, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin edip, sonra senin verdiğin hükmü içlerinde bir sıkıntı duymadan tamamen kabul etmedikçe inanmış olmazlar.» (en-Nisâ; 65).

Yüce Allah doğru söylemiştir. (İbn Kesîr, El Bıdaye Ve'n-Nihaye, 13/139, Dar'u İhya'it Turas'il Arabi, 1408/1988 türkçesi için bkz. El-Bıdaye ve'n Nihaye, Çağrı Yayınları: 13/244)

Başka bir yerde ise şöyle demektedir:

أَفْحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ { يُنْكِرُ تَعَالَى عَلَى مَنْ { وَقَوْلُهُ خَرَجَ عَنْ حُكْمِ اللَّهِ الْمَحْكَمِ الْمُشْتَمِلِ عَلَى كُلِّ خَيْرٍ، النَّاهِي عَنْ كُلِّ شَرٍّ وَعَدْلٍ إِلَى مَا سِوَاهُ مِنَ الْأَرَءِ وَالْأَهْوَاءِ وَالْإِصْطِلَاحَاتِ، الَّتِي وَضَعَهَا الرَّجَالُ بِلا مُسْتَنَدٍ مِنْ شَرِيعَةِ اللَّهِ، كَمَا كَانَ أَهْلُ الْجَاهِلِيَّةِ يَحْكُمُونَ بِهِ مِنَ الضَّلَالَاتِ وَالْجَهَالَاتِ، مِمَّا يَضَعُونَهَا بِأَرَائِهِمْ وَأَهْوَائِهِمْ، وَكَمَا يَحْكُمُ بِهِ التَّتَارُ مِنَ السِّيَاسَاتِ الْمَلَكِيَّةِ الْمَأْخُودَةِ عَنْ مَلِكِهِمْ جَنْكَزَخَانَ، الَّذِي وَضَعَ لَهُمُ الْيَسَاقَ وَهُوَ عِبَارَةٌ عَنْ كِتَابٍ مَجْمُوعٍ مِنْ أَحْكَامٍ قَدْ اقْتَبَسَهَا عَنْ شَرَائِعِ شَيْءٍ، مِنَ الْيَهُودِيَّةِ وَالنَّصْرَانِيَّةِ وَالْمِلَّةِ الْإِسْلَامِيَّةِ، وَفِيهَا كَثِيرٌ مِنَ الْأَحْكَامِ أَخَذَهَا مِنْ مُجَرَّدِ نَظَرِهِ وَهَوَاهُ، فَصَارَتْ فِي بَنِيهِ شَرْعًا مُتَّبَعًا، يُقَدِّمُونَهَا عَلَى الْحُكْمِ بِكِتَابِ اللَّهِ وَسُنَّةِ رَسُولِهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ. وَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَهُوَ كَافِرٌ يَجِبُ قِتَالُهُ، حَتَّى يَرْجِعَ إِلَى حُكْمِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ [صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ] فَلَا يَحْكُمُ سِوَاهُ فِي قَلِيلٍ وَلَا كَثِيرٍ، قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: { أَفْحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ } أَي: يَبْتَغُونَ وَيُرِيدُونَ، وَعَنْ حُكْمِ اللَّهِ

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

يَعْدِلُونَ. {وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ} أَي: وَمَنْ أَعْدَلَ مِنَ اللَّهِ فِي حُكْمِهِ لِمَنْ عَقَلَ عَنِ اللَّهِ شَرْعَهُ، وَآمَنَ بِهِ وَأَيَقَنَ وَعَلِمَ أَنَّهُ تَعَالَى أَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ، وَأَرْحَمُ بِخُلُقِهِ مِنَ الْوَالِدَةِ بَوْلَدِهَا، فَإِنَّهُ تَعَالَى هُوَ الْعَالِمُ بِكُلِّ شَيْءٍ، الْقَادِرُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ، الْعَادِلُ فِي كُلِّ شَيْءٍ.

«Câhiliyet hükmünü mü istiyorlar? Ama yakın getiren bir kavim için, Allah'tan daha iyi hüküm veren kimdir?» (Maide: 50)

İbn Kesir (rh.a) bu ayetin tefsirinde şunları zikretmektedir:

“Bütün hayırları ihtiva eden, bütün kötülükleri yasaklayan, uydurma heves ve arzulara meyilden alıkoyan Allah'ın hükmünün dışına çıkanları Hak Teâlâ reddediyor. Kulların kendi elleriyle koydukları ve Allah'ın şeriatına dayanmayan câhiliyyet hükümlerinin Sapıklıklarını ve bilgisizliklerini reddediyor. Bu sapıklıkları; kendi görüş ve hevesleri sonucu ortaya çıkardıklarını bildiriyor. Söz gelimi Tatarların, Cengiz Han diye bilinen krallarından alınma krallık buyrukları vardır ve bununla hüküm verirler. Nitekim bu yasayı onlara kral koymuştur. Bu yasalar Yahûdî, Hristiyan ve İslâm dinine mensûb muhtelif milletlerden iktibas yoluyla tanzim edilmiş kanunlar topluluğudur. Ancak bu yasalar içerisinde birçoğu, Cengiz Han'ın mücerred görüş ve heveslerinden ibarettir. O bunu, çocukları için izlenen bir hüküm haline getirmiştir ki; onlar, Allah'ın kitabından ve Rasûlullah'ın sünnetinden önce bu yasaya uyarlar. Onlardan böyle davrananlar kâfirdir, öldürülmeleri vâcibtir. Az veya çok hiçbir konuda Allah'tan başkasının hükmüne müracaat edilemez. Bunun için Allah Teâlâ; onlar, Allah'ın hükmünden vazgeçip câhiliyyetin hükmünü mü tercih ediyor ve istiyorlar? buyuruyor. Halbuki Allah'ın şeriatından daha adaletli hüküm verecek kim vardır? Allah'ın şeriatına inanıp yakîn ve bilgi sahibi olanlar; Allah'ın hüküm verenlerin en iyisi olduğunu, mahlûkatına karşı annenin çocuğuna merhametinden daha merhametli davrandığını bilirler. Zîrâ Allah Teâlâ; her şeyi bilendir, her şeye kadir olandır, her şeyde âdil olandır.” (İbn Kesir, Tefsir'ul Kur'an'il Azim, 3/131, Thk: M. Selame, Dar'u Tayyibe, 1420/ 1999. Türkçesi için bkz. Ebu'l-Fida İsmail İbn Kesir, Hadislerle Kur'an-ı Kerim Tefsiri, Çağrı Yayınları: 5/2364)

Bu bahsedilen "Yesak", vahye dayanmayan beşeri nitelikteki bir kanundur. (O kadar ki M. Kemal Yesak'ın ismini dahi olduğu gibi iktibas edip icad ettiği küfür kanunlarına "yasa" "anayasa" gibi isimler vermiştir.) İlletin aynı olduğu yerde hüküm de aynıdır. Yani eskinin "Yasa"sına muhakeme olanlar nasıl kafirse şimdinin yasasına tabi olanlar da aynı şekilde kâfirdir.

Şeyhulislam İbn Teymiye ise bu Tatarların durumundan bahsederken şöyle demektedir:

وَمَعْلُومٌ بِالْإِضْطِرَارِ مِنْ دِينِ الْمُسْلِمِينَ وَبِاتِّفَاقِ جَمِيعِ الْمُسْلِمِينَ أَنَّ مَنْ سَوَّغَ اتِّبَاعَ غَيْرِ دِينِ

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

الإِسْلَامُ أَوْ اتِّبَاعَ شَرِيعَةِ غَيْرِ شَرِيعَةِ مُحَمَّدٍ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - فَهُوَ كَافِرٌ، وَهُوَ كَكُفْرِ مَنْ
آمَنَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَكَفَرَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ

“Müslümanların dininden zaruri olarak olarak bilindiği gibi ve de bütün Müslümanların ittifakıyla her kim İslam dininden başka bir dine tabi olmaya veyahut da Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)’in şeriatından başka bir şeriata uymaya müsaade ederse bu kimse kafirdir. Ve bunun küfrü kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkar edenin küfrü gibidir.”

Aynı fetvanın başka bir yerinde ise şöyle demektedir:

وَلَا يَلْتَزِمُونَ الْحُكْمَ بَيْنَهُمْ بِحُكْمِ اللَّهِ؛ بَلْ يَحْكُمُونَ بِأَوْضَاعٍ لَهُمْ تُوَافِقُ الْإِسْلَامَ تَارَةً وَتُخَالِفُهُ أُخْرَى

“Onlar yani Tatarlar kendi aralarında Allahın hükmüyle hükmetmezler, bilakis kendilerine ait uydurmalarla hükmederler ki bu hükümler bazen İslama uygun olur, bazen uygun olmaz.”

Ardından şöyle devam etmektedir:

وَقِتَالُ هَذَا الضَّرْبِ وَاجِبٌ بِإِجْمَاعِ الْمُسْلِمِينَ وَمَا يَشْكُ فِي ذَلِكَ مَنْ عَرَفَ دِينَ الْإِسْلَامِ وَعَرَفَ
حَقِيقَةَ أَمْرِهِمْ

“Bu kesimle savaşmak Müslümanların icması ile vacibtir. İslam dinini bilen ve de bu kimselerin iç yüzünü bilen bir kimse bu hususta şüphe etmez.” (Bkz. Mecmu’ul Fetava, 28/501-553)

Şeyhulislam İbn Teymiye’nin Cengiz yasalarıyla hükmeden Tatarlar ve de onların ordusuna katılanların tekfiri hakkındaki sözleri bu şekilde sürüp gitmektedir. Onun Tatarlar hakkında verdiği bu fetva gayet meşhurdur ve günümüzde halen tartışılmaktadır. İbn Teymiye yaklaşık 50 sayfa tutarındaki bu fetvasında kelime-i şهادet getirdikleri ve zahiren İslama intisab ettikleri iddiasıyla Tatarlarla savaşmanın caiz olmadığını veyahut da savaşılrsa bile en fazla bağı statüsünde olacaklarını iddia edenleri kesin bir dille reddetmektedir. Halbuki Tatarlar “Yasa” ile sadece kendi aralarında hükmediyorlardı ve diğer Müslümanlar İslam şeriatıyla hükmetmeye devam ediyordu. O yüzden onların durumu çoğu kimseye gizli kalmıştı. Fakat günümüzdeki tağutlar açık bir biçimde İslam şeriatını yürürlükten kaldırmışlar ve yerine beşeri kanunları getirmişlerdir. Buna rağmen onların küfründen şüphe eden kimse ancak İslam dininden şüphe ettiği için bu hale gelmiştir.

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

Alimlerin, İslam şeriatı dışındaki kanunlarla hükmetmenin küfür ve şirk olduğuna dair fetvaları çoktur. Biz, bu husustaki icmayı beyan eden birkaç fetvayı nakletmekle yetindik. Günümüzde bazılarının bu amelin küfür olmasını yaptığı işin helal olduğuna itikad etmesi, Allahın şeriatını küçümsemesi gibi şartlara bağlamaları veyahut da İslam şeriatıyla hükmetmeye gücü yettiği halde hükmetmezse gibi şartlar öne sürmeleri, günümüzdeki bazı yöneticilerin mustazaf durumunda olduğunu veyahut da özür sayılacak bir cehalet veya tevile sahip olduklarını iddia etmeleri gibi şeylerin hepsi delilsiz tahakkümdür ve Kitap ve Sünnetten hiçbir asla dayanmamaktadır. Yine İslama muhalif teşride bulunan bir kimsenin bu yaptığı kanunu Allah'a isnad etmediği müddetçe kafir olmayacağı iddiası da temelsiz bir iddiadır. Zira Tatarlar, "Yasa"nın Cengizhan tarafından icad edildiğini biliyorlar ve bunu Allah ve Rasulune dayandırmıyorlardı. Buna rağmen bu yasayı şeriat ve kanun edindikleri için alimler onların kafir olduklarını ittifakla beyan etmiştir. Alimlerin icma ile tekfir ettiği bu fiilin küfür olmasını belli şartlara bağlamaya çalışanların mücerred rey ve hevadan başka hiçbir dayanakları yoktur. Alimlerden hiç kimse İslam şeriatı haricindeki uydurma kanunlara bağlananların, bu kanunlarla hükmedenlerin tekfirini böyle batıl şartlara bağlamamışlardır. Bunu iddia eden kimse alimlerin sözlerini yorumlamaktan öte hiçbir şekilde buna dair açık bir ibare getiremez. Eğer böyle bir şart olsaydı alimler mutlaka bunu açıklarlardı. Zira Fıkıh usulunde bilinen kaide gereği "İhtiyaç anında açıklamanın geciktirilmesi caiz değildir" Alimler bu hükmü Kitap ve Sünnetin sarıh delaletinden çıkartmışlardır ve de hiç kimsenin nassların tekfir ettiği bir kimseyi müslüman ilan etme hak ve yetkisi yoktur. İslam şeriatına bağlı olup, başka bir şeriata tabi olmadığı halde nefesine uyararak bazı hususlarda Allahın hükmünü terk eden hakimnin durumunun beşeri kanunlarla hükmeden yöneticilerden farklı olduğu hususu ise daha önce geçmişti.

İslam tarihinde, kendisini İslama nisbet eden toplulukların İslam şeriatından başka kanunlara tabi olmaları hususunda ilk ciddi sapma, bahsedilen "Yesak" kanununa uyan Tatarlar zamanında gerçekleşmişti. Fakat bu sapma gerek alimlerin gerekse yöneticilerin gayretleriyle kısa zamanda durduruldu ve Tatarlar da Yesak kanununu bırakıp İslam şeriatına uymaya mecbur kaldılar. M.20. asrın başlarına kadar bu durum böyle devam etti. Atalarından kalma töre ve geleneklere muhakeme olanlar gibi istisnai birkaç örnek dışında İslama intisab eden bütün kavimler, kabirperestlik vb şirklere bulaşmış olsalar da hüküm konusunda İslam şeriatına tabi olmaya devam ettiler. Törelere muhakeme olanlar vb hakkında da dönemin uleması gerekli açıklamaları yaptılar.

<http://darultavhid.com/tr/forum/index.php?topic=6104.0> adresinde bilhassa Necd ulemasından cahili örflere muhakeme olanlarla alakalı fetvaları nakletmiştik. Üstelik bu alimler İbn Kesir gibi alimlerin beşeri kanunlara muhakeme olanların icma ile kafir olduğu yönündeki fetvalarını itirazsız olarak ve de "helal sayarsa, İslam şeriatından daha üstün görürse" vb herhangi bir şerh ve kayıt getirmeksizin nakletmişlerdir.

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

m. 19. Asrın sonlarına doğru Batılı sömürgecilerin de teşvikiyle İslama nisbet edilen ülkelerde uydurma beşeri kanunlarla hükmetme hastalığı ortaya çıktı ve bu illet, tıpkı kanserli bir hücre gibi bütün İslam adı taşıyan ülkelere yayılmaya başladı. Bu uydurma kanunların zuhur ettiği dönemde ilim ehli olarak görülen birçok kimse bu kanunlarla hükmetmenin ve bu kanunları esas alan mahkemelere müracaat etmenin küfür olduğuna dair fetvalar neşrettiler. Bu fetvalardan bilhassa selefi camiada itibar edilen bazı zatlara ait olanlardan bir kısmını zikredeceğiz. Bu yönde fetva verenler arasında Ahmed Şakir, Şenkiti, Muhammed bin İbrahim, Hamid el-Fıki gibi selef akidesine intisab eden müelliflerin yanı sıra Osmanlı devletinin son şeyhulislamı Mustafa Sabri, yine Osmanlı devletinin ulemasından addedilen Düzceli Zahid el-Kevseri gibi Eşari, Maturidi hatta tasavvuf akidesine mensub olan ve de el-Menar dergisi editörü Mısırlı Reşid Rıza gibi Mutezili, modernist temayüldeki kimseler de mevcuttur. Bunların hepsi ve daha isimlerini burada saymaktan imtina ettiğimiz birçok muasır yazarlar beşeri kanunlarla hükmetmenin küfür olduğuna dair fetva vermişler ve bu hususta herhangi bir tafsilata ve istisnaya yer vermemişlerdir.

İddia ediyoruz ki beşeri kanunların bütün dünyaya kök saldığı 80'li yıllara kadar ilim sahibi olan hiç kimseden beşeri kanunlarla hükmeden yöneticilerin, bu yaptıkları işi helal saymadıkları takdirde kafir olmayacakları sadece günahkar olacakları yönünde hiçbir fetva sadır olmadığı gibi, böyle bir konu gündeme dahi gelmemiştir. Son 20-30 yıllık süreci saymazsak, en azından selefi olma iddiasındaki çevrede böyle bir fikrin gündeme geldiğine dair hiçbir şey bilmiyoruz. Eğer bilenler varsa, yani gerek geçmişte gerekse de hicri 1400'den önceki dönemde yani 80'li yıllardan önce selefi olma iddiasındaki herhangi bir ilim sahibi kimsenin aynı günümüz Mürciesinin dediği şekilde İslam şeriatı haricindeki yasalara tabi olan ve bu yasalarla hükmeden kimselerin tekfirinde istihlal (helal sayma) şartı getirdiğine hatta böyle bir tartışmanın varlığına dair en ufak bir nakil getirebilecek olan birisi varsa neşretmeye ve tartışmaya hazırız. Beşeri yasalarla hükmetmeye küfür diyen bazı muasırların kendi hayatlarında bu fetvalara muhalif hareket etmiş olmaları, tağuti düzenlerin bünyesinde görev almış olmaları gibi hususlar konumuzun dışındadır. Birçok ilim sahibi kimseler vardır ki kendileri amel etmese de hakkı itiraf etmişler ve o hakka muhalif sözler sarfetmekten kaçınmışlardır.

İslam şeriatından başka bir kanunu icad edip yürürlüğe koyan veya daha önceden yürürlüğe konmuş olan bu vaz'i (uydurma) kanunlarla insanlar arasında hükmeden kimselerin ve de bu kanunlara muhakeme olanların kafir olduğu hususu İslam dininden zaruri olarak bilinen açık bir meseledir ve bu amel, tıpkı putlara secde etmek, mushafı tahkir etmek gibi küfür olan bir masiyettir. Bundan dolayı da bu küfrü işleyenlerin tekfiri için yaptığı işi helal sayması yani istihlal şartı aranmaz. Bütün bunlar alimlerin icmasıyla sabit olup bu icmaya –küfür sadece itikad iledir, diyen Cehmiyye gibi düşünen batıl ehli haricinde- hiç kimse muhalefet etmez. Çünkü burada Allahın hükmü haricindeki bir hükme ve de Muhammed (sav)'in şeriatından başka bir şeriata tabi olma sözkonusudur ki bütün bunlar "La ilahe illallah, Muhammedun Rasulullah" şehadetiyle çelişmektedir. Bu açık bir husustur. Bizim bu yazımızda esas aldığımız

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

tezimiz ise şudur: Bu meselenin dindeki önemi bilindiğinden dolayı uydurma kanunlar ilk ortaya çıktığında İslama intisab eden avam havas herkes bu fitneye şiddetle karşı çıktılar. Ancak bu kanunlar yayıldıkça buna karşı mukavemet edenler de azaldı ve belli bir süre sonra da bu kanunlarla hükmetmek artık sıradan bir iş haline geldi, hatta bu kanunlara tepki gösterenler yadırganır oldu. Nasıl ki İslam ülkesi ismi verilen bölgelerde 100 sene öncesine kadar kadınlar yüzlerini dahi açmaktan haya ederken, şimdilerde müslüman olduğunu iddia eden bir kadının açık gezmesi toplumda normal karşılanan bir şeydir hatta peçe takarak geçmişteki hicabın aynısını uygulamaya kalkanlar tuhaf karşılanmaktadır. Esasında bütün küfür, şirk, bidat ve haramlar ve diğer münkeratın yayılma hikayesi bu şekilde olmuştur. İşte bu yazımızdaki ana gayemiz kanunlara bakış noktasındaki bu değişimi gözler önüne sermektir. Bununla da kanun ehlinin tekfirinde istihlal şartını öne sürenlerin ne seleften ne haleften hiçbir dayanakları olmadığını, kısacası bir seleflerinin olmadığını, bu düşüncenin içinde bulunduğumuz hicri 15. Asırda ortaya çıkan küfri bir bidat ve ümmetin icmasına muhalif muhdes bir görüş olduğunu iyice belirginleştirmeyi amaçlıyoruz.

Şimdi öncelikle selefi davete intisap eden muasır bazı yazarların konuyla alakalı görüşlerini muhtasar olarak nakletmek istiyoruz. Daha önce de zikrettiğimiz gibi bu muasırların diğer akidevi meselelerdeki görüş ve tutumlarını benimsemesek de günümüzde kendilerini bu muasır davetçilere nisbet eden kimselerin, sırf tağutları müdafaa etmek adına kendi şeyhlerine dahi muhalefet eder duruma geldiklerini ortaya koymak istiyoruz.

Muhammed Hamid el Fıkı, "Fethul Mecid" adlı kitabının dip notunda Yesakla ilgili olarak şöyle demiştir:

"Yesak gibi hatta ondan daha şerli olan şey ise; kan, ırz ve mallar hakkında Allah-u Teâlâ'nın Kitabında ve Rasulünün sünnetinde hükümler açıkken, kişinin, batılların kanunlarını bu konularda kendisine kanun edinip, onlara muhakeme olmasıdır. Böyle yapan kimse şüphesiz kafirdir, mürteddir. Bu ameller üzerinde ısrar ettiği ve Allah-u Teâlâ'nın indirdiği hükme dönmediği müddetçe onun müslüman olarak isimlendirilmesi, İslam'dan olduğu açık olan namaz, oruç, hac ve bunlar gibi amelleri yerine getirmesi kendisine hiçbir fayda sağlamaz." (Fethul Mecid Nisa: 60 ayetiyle alakalı bölümün dip notunda)

Şenkiti ise şöyle diyor:

"Şeytanın kendilerini kandırdığı ve insanların kafalarından çıkarılmış Allah'ın şeriatine muhalif kanunlara tabi olan kimselerin kafir ve müşrik olduklarında şüphe edenler; hakkı görmek hususunda basireti kör olmuş kimselerden başkaları değildir. (Edvaül Beyan c: 4 s: 83-84)

Ahmed Şakir ise şöyle demektedir:

Bil ki bu kanunların hepsi, ister şeriate uygun olsun ister uygun olmasın, batıldır ve bu kanunlara muhakeme olmak, İslam şeriatinden çıkmaktır. Bu kanunların içindeki İslam şeriatine uygun hükümler, İslam kanunlarına tabi olunarak, Allah-u teala ve rasulünün

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

hükmüne itaat edilerek konulmamış, bilakis tesadüfen İslam şeriatinin hükümlerine uygun düşmüştür. Bu yüzden bu kanunların hepsi, ister İslam şeriatine muhalif olsun ister muhalif olmasın, sapıklıktır. Bu kanunlar, kendisine uyanı cehenneme sevkeder. Hiçbir müslümanın bu kanunlara boyun eğmesi ve onlardan razı olması asla caiz değildir." (Umdetu't Tefsir c: 3 s: 314-315)

Bu aktardıklarımız, bazı muasır selefi davetçilerin uydurma kanunlarla hükmedenleri hiçbir istisna ve tafsilat getirmeksizin tekfir ettikleri genel içerikli sözlerden sadece az bir kısmıdır. Yazımızın bundan sonraki kısmında bizzat sadedinde olduğumuz konuyla alakalı yani böyle bir yöneticinin yaptığı işi helal saymasa da kafir olacağına dair muasır selefi davetçilerin sözlerini nakledeceğiz. Fetvalarını zikredeceğimiz yazarların hiç birisi günümüz Mürchie'sinin tabiriyle "tekfirci" akıma mensup değildir. Bilakis hepsi, Suudi selefisi adı verilen cenahta itibar gören kimselerdir.

Döneminin Suudi Arabistan baş müftüsü olan Muhammed bin İbrahim (m.1969 yılında ölmüştür) beşeri kanunlara muhakeme olanların hükmüyle alakalı "Tahkim'ul Kavanin" isimli bir risale neşretmiştir. Yeri gelmişken belirtelim ki Muhammed bin İbrahim, Abdulaziz bin Baz başta olmak üzere Suudi selefilerinin itibar ettikleri birçok kişinin de hocasıdır. İhtiva ettiği faydalardan dolayı risalenin tamamını nakledeceğiz ve ardından bazı değerlendirmeler yapacağız.

"İnsan ürünü kanunları, Ruh'ul Emin'in insanları uyarmak için Muhammed'in kalbine fasih arab dili ile indirdiği Kur'an'ı kerim ile hüküm konusunda aynı seviyeye yükseltmek ve ihtilaf anında Kur'an'ı bırakıp insan ürünü olan kanunlarla hüküm vermek, apaçık büyük küfür olan amellerdendir ve Allah'ın aşağıdaki sözlerine karşı zıt ve inatçı bir tavır takınmak demektir.

Allah-u teala şöyle buyuruyor :

"Eğer herhangi bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz onu Allah'a ve Rasulune havale edin! Eğer Allah'a ve ahiret gününe iman etmişseniz... İşte bu daha hayırlı ve sonuç itibarı ile de daha güzeldir." (Nisa: 59)

Allah-u teala, herhangi bir konuda aralarında ihtilaf eden kimselerin imanlarını, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'i hakem tayin etmedikleri müddetçe geçersiz saymaktadır. Hem de bu imanın geçersizliğini, nefiy (olumsuzluk) ve kasem (yemin) edatlarıyla te'kit ederek bildirmiştir. Allah-u teala şöyle buyuruyor:

"Hayır! Rabbine yemin olsun ki, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin etmedikçe, sonra verdiği hükümden dolayı kalplerinde hiç bir sıkıntı duymadan teslim olmadıkça asla iman etmiş olmazlar." (Nisa: 65)

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

Allah-u teala, ayette de görüldüğü gibi, iman etmiş sayılabilmeleri için sadece "Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'a muhakeme olma" şartıyla yetinmemiş, buna ek olarak "Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hükümlerine karşı nefislerde hiç bir sıkıntı duymama" şartını da ileri sürmüştür. Ayetin şu bölümünde geçtiği gibi:

"Sonra senin verdiğin hükümden dolayı nefislerinde hiçbir sıkıntı duymadan..."

Ayette geçen "harac" kelimesi; "sıkıntı" manasındadır. Şüphesiz onların içlerinde, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in verdiği hükümden ve ona teslim olmaktan dolayı herhangi bir sıkıntı ve üzüntü olmamalıdır.

Allah-u teala, ayette görüldüğü gibi, insanların iman etmiş sayılabilmeleri için sadece bu iki şartla da yetinmemiş, buna ek olarak, "Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hükümlerine tam teslimiyet gösterme" şartını da bildirmiştir. Yani; amelde Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hükümlerine tamamen boyun eğmek gerekir. Bu ancak, nefislerin arzularını bir kenara atıp sadece Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hükümlerine tam teslimiyet ve boyun eğmekle gerçekleşir. Bu sebeple Allah-u teala, ayette geçtiği gibi bu manayı, te'kit mastarı olan "teslimen" kelimesiyle kuvvetlendirmiştir. Bu gösteriyor ki; Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hükümlerine "teslimiyet ve boyun eğme" yetmez. "Tam bir teslimiyet ve boyun eğme" gerekir.

Birinci ayette geçen manayı iyi düşünün!

Allah-u teala şöyle buyuruyor :

"Eğer herhangi bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz, onu Allah'a ve Rasulune havale edin! Eğer Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız... İşte bu, daha hayırlı ve sonuç itibarı ile de daha güzeldir."

Allah-u teala ayette; "eğer herhangi birşey hakkında ihtilafa düşerseniz" buyurarak ihtilaf edilen meseleyi belli birşeye has kılmadan genel olarak zikretmesi, genel bir mana belirtmek içindir. Yani, "miktarı ve cinsi ne olursa olsun herhangi bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz onu Allah-u teala'ya ve Rasulune havale edin" demektir.

Sonra yine, ihtilaflı her konuda Rasulullah'ın hükmü-ne başvurma, verilen hükümden dolayı hiç bir sıkıntı duymadan tamamen teslim olmanın, Allah-u teala'ya ve ahiret gününe imanın gerçekleşmesi için şart olduğunu gösteren Allah'ın:

"Eğer Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız..." ayetini dikkatlice düşünün!

Sonra Allah-u teala şöyle buyurmakta:

"Bu, daha hayırlı..."

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

Allah-u teala bir şey hakkında hayırlı (iyi) derse, onda ebediyen şer olmaz. Bilakis o, dünyada da ahirette de hayırlıdır...

Yine Allah-u teala şöyle buyurmuştur:

"Sonuç itibarı ile de daha güzeldir..."

Yani, dünyada ve ahiretteki sonucu daha güzeldir demektir.

Bu gösteriyor ki, herhangi birşey hakkında ihtilaf edildiği zaman, bunun çözümünü Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem dışında başka bir şeye havale etmek, münafıkların söylediklerinin aksine kişiye sadece şer kazandırır ve hem dünya hem de ahiretteki sonu daha kötü olur.

Münafıklar, Rasulullah dışında başka birşeye muhakeme olduklarında, Allah-u teala'nın bildirdiği gibi şöyle derler:

"Biz ancak iyilik yapmak ve uzlaştırmak istemiştik." (Nisa: 62)

Bir başka ayette de şöyle söylemişlerdi:

"Muhakkak ki biz ıslah edicileriz." (Bakara: 11)

İşte bu sebeple Allah-u teala onların bu sözlerine karşılık şöyle buyurmuştur:

"Hayır! Muhakkakki onlar fesat çıkaranlardır. Fakat hissetmezler." (Bakara : 12)

Aynı zamanda bu ayet Allah-u teala'nın kanunlarına zıt kanunlar koyanlara karşı da söylenebilir. Onlar Allah'ın kanunlarına zıt kanun koyarken:

"İnsanların bu kanunlara ihtiyacı vardır, artık böyle kanunlara muhakeme olmak zaruret olmuştur" derler. Bu sözler; Rasulullah'ın getirdiği şeyler hakkında şüphe etmek, Allah-u teala'nın ve Rasulünün beyanlarının eksik olduğunu, her zamanda ve her yerde ihtilafları çözebilecek durumda olmadığını, şeriat hükümleri uygulandığında dünya ve ahiretteki sonucun kötü olacağını iddia etmek manasına gelir.

Yine manası genel (amm) olan ikinci ayet hakkında da iyi düşünün!

Allah-u teala şöyle buyuruyor:

"Aralarında çekiştikleri şeylerde..."

Ayetteki ismi mevsul olan (ma) harfi usulcülere ve diğer alimlere göre genel (amm) bir mana ifade etmektedir. İşte bu genel ifade, cins ve çeşit yönünden bütün her şeyi kapsamaktadır. Aynı, miktar yönünden her şeyi kapsadığı gibi... Yani, ne olursa olsun her cins ve ne miktarda olursa olsun her miktar bu hükme girer.

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

Allah-u teala, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in getirdiği dışında başka şeylere muhakeme olmak isteyen münafıkların imanını kesinlikle kabul etmemekte ve geçersiz saymaktadır. Allah-u teala'nın, şu ayetinde buyurduğu gibi:

"Sana ve senden öncekilere indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emir olunmuşken tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor." (Nisa: 60)

Muhakkak ki Allah-u teala bu ayette, "yez'umune" (iddia ediyorlar) kelimesini kullanarak söz konusu kişilerin iman iddialarını yalanlamaktadır. Çünkü kulun kalbinde iman ile nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in getirdiğinden başkasına muhakeme olmayı istemek asla bir arada bulunamaz. Bilakis, bunlardan biri varsa diğerini yok eder.

Tagut, tugyandan türemiş bir kelimedir. Yani; İslam'ın sınırına tecavüz eden demektir. Rasulullah (a.s)'ın getirdiğinin dışındaki kanunlarla her hüküm veren taguttur. Aynı şekilde, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in getirdiğinden başka şeylere muhakeme olan da tağuta muhakeme olmuştur.

Her ferdin, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in getirdikleriyle hüküm vermesi haktır. Fakat, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in getirdikleri dışında başka kanunlarla hüküm vermesi kesinlikle caiz olmaz. Aynı şekilde her ferdin, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in getirdiği şeylere muhakeme olma hakkı vardır. Kim Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in getirdikleri dışında başka kanunlarla hüküm verirse veya o kanunlara muhakeme olursa haddini aşarak ya tağut ya da tağuta muhakeme olmuş olur.

Allah-u teala'nın şu ayetini de iyi düşünün!

"Onu reddetmekle emir olunmuşlardı..."

Bu ayeti okuduğun zaman, Allah-u teala'nın kanunlarına zıt kanun koyanların, Allah-u teala'nın emrine ne kadar karşı geldiklerini daha iyi anlarsın. Allah-u teala, insanlardan tagutu reddetmelerini istiyor. Halbuki Allah-u teala'nın kanunlarına zıt kanun koyanlar, tagutun kabul edilmesini istiyorlar.

Allah-u teala onlar hakkında şöyle buyuruyor:

"Zalimler, sözleri kendilerine söylenenden başka söze çevirmektedirler." (Bakara: 59)

Allah-u teala'nın şu sözünü de iyi düşünün!

"...Şeytan onları saptırmak istiyor."

Allah-u teala bu ayette tağuta muhakeme olmanın sapıklık olduğunu bildirmektedir. Halbuki Allah-u teala'nın kanunlarına zıt kanun koyanlar, bunu hidayet olarak

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

(dosdoğru yol olarak) görmektedirler. Allah-u teala bu ayette, tağuta muhakeme olmanın şeytanın istediği birşey olduğunu bildirmiştir. Halbuki Allah'ın kanunlarına zıt kanun koyanlar, bunda insanların maslahatı ve şeytandan uzaklaşma olduğunu ileri sürerler. Bu demektir ki, şeytanın emirleri insanların maslahatına uygun ama Rahman'ın isteği ve Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in getirdiği ise insanların maslahatına uygun değildir.

Allah-u teala, kendi hükmünün insanların maslahatına en uygun hüküm olduğunu, bundan başkasını isteyenlerin ise cahiliyenin hükmünü istediklerini bildirerek şöyle buyurmaktadır:

"Cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar? Yakinen inanan bir millet için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?" (Maide: 50)

Bu ayeti kerimeyi iyice düşün!

Bu ayeti kerime, hükmü iki kısma ayırır:

Allah-u teala'nın hükmü ve cahiliyenin hükmü... Allah-u teala'nın hükmünden sonra ancak cahiliyenin hükmü vardır, başka bir şey yoktur. Bu gösteriyor ki, Allah-u teala'nın dışında kanun koyanlar, kabul etseler de etmezse de cahiliye ehliendirler. Hatta onlardan daha kötü ve daha yalancılardır. Çünkü cahiliye ehlinde bu konuda zıtlık ve tezatlık yoktur. Halbuki Allah'ın kanunu dışında kanun koyanlarda zıtlık ve tezatlık vardır. Çünkü onlar Allah'ın kanunları dışında kanunlar koydukları halde, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in getirdiği şeylere iman ettiklerini söylüyor ve böylece ikisi arasında bir yol tutmak istiyorlar.

Allah-u teala bu kişilerin benzerleri hakkında şöyle buyurmuştur:

"İşte onlar gerçekten kafir olanlardır. Kafirler için rezil, ebedi bir azap hazırladık." (Nisa: 151)

Ayrıca aşağıdaki ayeti kerimenin, Allah'ın kanunları dışında kanun koyanların heva, heves ve kıt akıllarından çıkartıkları bu kanunlara "iyi" demelerine nasıl cevap verdiğine de bir bak! Allah-u teala şöyle buyuruyor:

"Yakinen bilen bir millet için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?" (Maide: 50)

Bundan önceki ayetlerde Allah-u teala Nebisi Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'i muhatap alarak şöyle buyurmuştur:

"Onların aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet! Sana hak geldikten sonra onların hevalarına uyma!" (Maide: 48)

Sonra da şöyle buyurmuştur:

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

"Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet, onların hevalarına tabi olma! Allah'ın sana indirmiş olduğu şeylerin bir kısmında seni saptırmalarından sakın! Eğer yüz çevirirlerse bil ki Allah onlara bazı günahlarından dolayı azap etmek istemektedir. Muhakkakki insanların çoğu fasıktır." (Maide: 49)

Allah-u teala, yahudiler Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'e hüküm vermesi için geldikleri zaman, haklarında hüküm vermek ile onlardan yüz çevirmek arasında nebisini muhayyer kıldığını bildirerek şöyle buyurmuştur:

"Eğer sana gelirlerse aralarında hükmet ya da onlardan yüz çevir! Eğer onlardan yüz çevirirsen sana kesinlikle hiç bir zarar veremezler. Eğer hüküm verirsen onların arasında adaletle hüküm ver! Muhakkakki Allah adaletli olanı sever." (Maide : 42)

Bu ayette kast edilen "adalet", Allah'ın ve Rasulünün hükmüdür. Allah'ın ve Rasulünün hükmü dışında hiçbir hüküm gerçekten adaletli değildir. İslam'a muhalif hükümler zulümdür, dalalettir, sapıklıktır, küfürdür, fısktır. Bu sebeple Allah-u teala bundan sonraki ayetlerde şöyle buyurmuştur:

"Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler işte onlar kafirlerin ta kendileridirler." (Maide: 44)

"Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler işte onlar zalimlerin ta kendileridirler." (Maide: 45)

"Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler işte onlar fasıkların ta kendileridirler." (Maide : 47)

Bu ayetlerde Allah-u teala, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen hakimlerin kafir, zalim ve fasık olduklarına hükmediyor. Allah-u teala, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kafir olmadığı halde onlara kafir hükmünü asla vermez. Muhakkak ki böyle yapan kişi, mutlak kafirdir. Ya ameli küfür işlemiş ya da itikadi küfür işlemiştir.

Bu ayetlerin tefsiri hakkında İbn Abbas radiyallahu anh'tan gelen, Tavus ve başkalarının da rivayet ettiği haber de şuna delalet etmektedir:

Allah-u teala'nın indirdikleri ile hükmetmeyen hakim, ya İslam milletinden çıkaran itikadi küfür işlemiş ya da İslam milletinden çıkarmayan ameli küfür işlemiştir.

Birinci zikredilen itikadi küfür ise bir kaç çeşittir.

Bunlar:

1 - Allah-u teala ve Rasulünün hükmüyle hükmetmenin gerekli olduğunu inkar ederek Allah-u teala'nın indirdikleri ile hükmetmeyen hakim.

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

İbn Cerir'in tercih ettiği, İbni Abbas radiyallahu anh'tan rivayet edilen ve rivayette büyük küfür olduğu belirtilen hüküm bu tür hakimler içindir. Zaten Allah-u teala ve Rasulünün hükmüyle hükmetmenin gerekli olduğunu inkar eden hakimın kafir olduğu konusunda alimler arasında ihtilaf yoktur. Çünkü alimler, dinin aslından herhangi birini veya ittifak edilen fer'i meselelerin herhangi birini inkar eden ya da Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in getirdiği kesin olan şeylerden bir harfi inkar eden kimsenin İslam milletinden çıkartan küfür işlediği konusunda ittifak etmişlerdir.

2 - Allah-u teala'nın hükmünün hak olduğunu inkar etmeyen fakat bununla birlikte Allah-u teala ve Rasulünün hükmü dışındaki hükümlerin Allah-u teala ve Rasulünün hükmünden daha güzel ve daha mükemmel olduğuna, insanların arasında zamanın geçmesiyle ve durumların değişmesiyle ortaya çıkan yeni olaylardaki ihtilafları çözmede insanların ihtiyacını daha iyi karşıladığına inanarak Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen hakim.

Bu durum da şüphesiz küfürdür. Çünkü heva ve heveslere, kıt akıllara ve kötü düşüncelere dayanan yaratılmışların hükmünü, Hakim ve Hamid olan Allah-u teala'nın hükmüne tercih etmişlerdir.

Zamanın ve durumların değişmesiyle Allah-u teala ve Rasulünün hükmünde hiçbir değişme olmaz. Yeni olaylar olsa bile, muhakkak ki bunlar hakkında Allah-u teala'nın kitabında ve Rasulünün sünnetinde ya nass olarak ya apaçık olarak ya nastan istinbat olarak ya da başka bir şekilde hüküm vardır. Bunu bilen bilir, bilmeyen de bilmez.

Alimlerin:

"Durumların değişmesiyle fetvalar da değişir" sözlerinin manası; kıt akıllıların, hüküm ve hükümlerin illetlerini idrak ve anlamadan yoksun olanların zannettiği gibi değildir. Onlar fetvaların kötü niyetlerine, hayvani şehvetlerine, dünyevi arzularına ve hatalı varsayımlarına göre değişeceğini zannettiler. Bu sebeple nasları kendi görüşlerine, heva ve heveslerine tabi kıldılar. Böylece güçleri yettiği kadar kelimeleri yerlerinden oynattılar...

3 - Beşeri kanunların Allah-u teala'nın ve Rasulünün hükmünden daha güzel olduğuna inanmayan fakat şer'i hükümlerle aynı seviyede olduğuna inanan.

Bu kimse de daha önceki kimseler gibi İslam milletinden çıkaran küfür işlemiş ve kafir olmuştur. Çünkü o, yaratılanın yaratanla aynı seviyede olduğuna hükmetmiş ve Allah-u teala'nın şu ayetinin hükmüne karşı gelerek onu geçersiz kılmıştır:

"O'nun benzeri hiç bir şey yoktur. O, Semi'dir. Basir'dir." (Şura: 11)

Bu ve bunun gibi ayetler gösteriyor ki Rab, kemal sıfatlara haizdir. Sıfatı, fiili ve insanlar arasında hüküm vermesiyle mahlukata benzemekten münezzeh ve yücedir.

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

4 - Allah-u teala'nın indirdiği dışındaki hükümlerin, Allah-u teala ve Rasulünün hükmü gibi veya ondan daha iyi olduğuna inanmadığı halde, Allah-u teala ve Rasulünün hükmüne muhalif olan böyle hükümlerin tatbik edilmesini caiz gören.

Bu kimse de daha öncekiler gibi İslam milletinden çıkararak küfür işlemiş ve kafir olmuştur. Çünkü bu kimse, şer'i hükümlerin doğruluğunu kabul etmekle birlikte sahih, açık ve kesin naslarla haram olduğu bildirilen şeyin yapılabileceğini caiz görmüştür.

5 - Bu küfür, büyük küfürlerin en büyüğü, en kapsamlısı, en açığıdır. Bu küfür, şeriate karşı en şiddetli ve ortaya en açık bir şekilde çıkmış olanıdır. Bu küfür, şeriatin hükümlerine şiddetli bir şekilde büyüklenen, Allah-u teala ve rasulünün hükümlerine en zıd olan ve şer'i mahkemelere rakip olan mahkemeler kurmaktır. Sözde bu mahkemeler için, şeri mahkemelerde olduğu gibi düzenli, teferruatlı, teşkilatlı ve zorunlu hükümler veren merciler oluşturulmuştur.

Şer'i mahkemelerin mercisi nasıl Kur'an ve sünnetse, beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelerin de mercileri vardır ve onların mercileri de; değişik ümmetlerin şeriatleri, Fransa, Amerika, İngiltere gibi değişik devletlerin anayasalarından derlenmiş kanunlar, bidatçıların ve müslüman olmadıkları halde İslam'a nispet edilmiş sapık taifelerin mezheplerinden alınmış kural, ilke ve prensiplerdir.

Bu tür mahkemeleri İslam diyarında çokça görmekteyiz. İnsanların ihtilaflarını çözmek için kapıları açıktır. İnsanlar da saf saf onlara gitmektedirler. Bu mahkemeler, ihtilaflı olan insanlar arasında Kur'an ve sünnete muhalif beşeri kanunlarla hükmederler ve verilen hükmü uygulamaları için onları zorlarlar. Acaba bu küfürden daha büyük bir küfür var mıdır?" lâ ilâhe illallah Muhammedun Rasulullah şehadetine zıt ve onu bozan bundan daha kötü bir amel var mıdır acaba?

Zikrettiğimiz meselelerin delillerinin ilim kitaplarında var olduğu bilinmektedir. Bunları tek tek zikretmeye kalkışırsak bu küçük risalemiz buna yetmez.

Ey akıllılar topluluğu!

Ey zekiler cemaati!

Ey uyanık olanlar!

Size benzeyen veya sizden daha düşük olan, hata işleyebilen, hatta hataları doğrularından daha çok olan, ancak yaptıkları doğrular Allah-u teala'nın kitabı ve rasulünün sünnetinden alınan doğrular olan kişilerin, kanlarınız, mallarınız, ırzlarınız, kadınlarınız, çocuklarınız ve diğer haklarınız hakkında hüküm vermelerine nasıl izin verebiliyorsunuz?

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

Bu konularda kendi hükümlerini veriyor ve kendisinde hata bulunmayan, hiçbir yönden batılın kendisine yaklaşmadığı, Hakim ve Hamid tarafından indirilen Allah-u teala ve rasulünün hükümlerini uygulamıyorlar?

Halbuki insanlar, Allah-u teala'nın hükümlerine boyun eğdiklerinde, kendilerini yaratanın hükmüne, O'na ibadet etmek için boyun eğmiş olurlar. İnsanlar nasıl ki Allah'a secde ediyor ve o konuda sadece O'na ibadet ediyorlar, O'ndan başkasına bu konuda secde etmiyorlarsa, aynı şekilde hüküm konusunda da sadece Hakim, Alim, Hamid, Rauf, ve Rahim olan Allah-u teala'nın hükümlerine boyun eğmeleri gerekir.

Zalim, cahil, şüpheli, heva ve hevesine uyan, şüpheler içine düşen, kalplerine gaflet, sertlik ve karanlıklar hakim olan yaratılmışın hükümlerine hiçbir zaman boyun eğmemeleri gerekir.

Akıl sahibi kimseler, bu gibilerinin hükümlerine boyun eğmez ve o hükümlere asla teslim olmazlar. Çünkü böyle yaptıkları zaman, onlara köle olmuş olurlar. Ayrıca, bu hükümlere boyun eğdiklerinde heva ve heveslere ve şahsi arzulara göre yapılmış, yanlışlarla dolu olan kanunlara uymuş olurlar. Ayrıca böyle hükümlere boyun eğmek Allah-u teala'nın şu ayetindeki buyruğuna göre küfürdür:

"Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler işte onlar kafirlerin ta kendileridir." (Maide:44)

6 - Şehirdeki olsun çöldeki olsun, böyle topluluklardan çoğunun reisleri, ihtilaf ettikleri konularda, kendisinden başka güç ve kuvvet sahibi olmayan Allah'ın ve O'nun Rasulünün hükmünden yüz çevirerek ve bunları bir kenara atarak, cahiliyeden arta kalan, babalarından ve dedelerinden rivayet edilen hükümlerle ve kendilerine miras kalan adetleri ile muhakeme olmaya dair hüküm veriyorlardı. İşte bu ameller de İslam milletinden çıkartan birer küfürdür."

Allah-u Teâlâ'nın indirdiğiyle hükmetmeyen hakim, duruma göre İslam'dan çıkartan büyük küfür, duruma göre de İslam'dan çıkartmayan küçük küfür işlemiş olur.

Allah-u Teâlâ'nın indirdiğiyle hükmetmeyen hakim ne zaman büyük küfür işlediği meselesine değinmiş, Maide: 44, 45, 47 ayetlerinin yahudiler hakkında indiğini ve onlar gibi yapan kimselerin İslam'dan çıkaran büyük küfür işlediklerini açıklamıştık.

Sahabe ve alimlerin sözlerinde, Allah-u Teâlâ'nın indirdiği ile hükmetmeyen hakim bazı durumlarda büyük küfür değil, küçük küfür işlediği görülür. Acaba sahabe ve alimlerin bundan kastettikleri kimlerdir?

İbni Abbas radiyallahu anh, Tavus ve diğer İslam alimlerinin, Allah-u Teâlâ'nın indirdiğiyle hükmetmedikleri halde tekfir etmedikleri hakimler, yahudilerin yaptığı gibi helali haram, haramı helal yapan veya zamanımızdaki gibi İslam şeriatini bir kenara atarak onun yerine

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

beşeri kanunları koyan hakimler değildir elbette... Zira böyle kimselerin büyük küfür işledikleri konusunda hiçbir müslüman şüphe etmez.

Allah-u Teâlâ'nın indirdiğiyle hükmetmeyen hakimın ne zaman küçük küfür işlemiş sayılacağı konusunda Şeyh Muhammed b. İbrahim şöyle dedi:

"....Allah-u Teâlâ'nın indirdiğiyle hükmetmeyen ikinci kısım hakimlere, yani; İslam milletinden çıkmayan hakimlere gelince... İbni Abbas radiyallahu anh'ın "Maide: 44" hakkındaki sözü daha önce geçmişti. O, bu sözünde bu kısım hakimlere işaret etmiştir.

İbni Abbas radiyallahu anh şöyle dedi:

"Bu sizin düşündüğünüz gibi insanı İslam milletinden çıkaran küfür değildir."

İbni Abbas radiyallahu anh bir başka yerde ise şöyle dedi:

"Bu, bir başka küfürdür."

Bir mesele hakkında heva ve hevesine veya şehvetine uyarak Allah-u Teâlâ'nın indirdiğiyle hükmetmeyen hakimın bu yaptığı amelin küçük küfür olabilmesi için; Allah-u Teâlâ'nın o mesele hakkında indirdiği hükümle hükmetmek gerektiğine, Allah-u Teâlâ ve rasulünün o meseleye verdiği hükmünün hak olduğuna inanması ve bu konuda hata ettiğini itiraf etmesi gerekir.

Bu hakim her ne kadar yaptığı bu amel sebebiyle İslam milletinden çıkmamışsa da işlediği bu amel büyük haramdır. Öyle ki, zina etmek, içki içmek, hırsızlık yapmak, yalan yere yemin etmek ve bunlar gibi büyük günah olan amellerden daha büyük haramdır. Zira Allah-u Teâlâ bu ameli küfür olarak isimlendirmiştir. Allah-u Teâlâ'nın, kitabında küfür olarak isimlendirdiği bir haram, küfür olarak isimlendirmedikleri haramdan elbette daha büyük olmalıdır."

(Ed-Durer'us Seniyye, 16/206-216)

Tahkim'ul Kavanin risalesi burada sona erdi. Muhammed bin İbrahim'in beşeri kanunlarla hükmedenleri ve bu kanunlara muhakeme olanları tekfir ettiği çok açıktır. Zira risalenin başından sonuna kadar bu kanunlarla hükmetmenin küfür olduğunu vurgulamış ve Allahın hükmüne muhalif teşride bulunarak Allahın şeriatı yerine bu kanunu yürürlüğe koymayı hakimlerle alakalı itikadi küfrün beşinci çeşidi olarak zikretmiştir. Keza itikadi küfrün altıncı çeşidi olarak da bedevilerin atalarının örfleriyle hükmetmelerini zikretmiştir. İbn Abbas'ın Maide: 44'le alakalı söylemiş olduğu küçük küfrü ise bütün bunlardan ayrı olarak zikretmiştir. Bütün bunlar onun, beşeri kanunlarla hükmeden hakimleri, nefesine uyarak ve de İslam şeriatından başka bir şeriata ve kanuna bağlanmadan Allahın hükmünü uygulamayı terk eden hakimden farklı gördüğünü ve kanun ashabını tekfir ettiğini açıkça göstermektedir. Şüphesiz ki o, bu husustaki akidesini ecdadından ve diğer Necd alimlerinden miras almıştır. Bu

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

yazdıklarıyla hakkıyla amel edip Suudi tağutları dahil, tağutlardan bütünüyle beri olsaydı ve tağuttan beraatin bütün gereklerini yerine getirseydi, kendi nefesine zulmetmemiş olurdu. Kalpler Allahın elindedir, o dilediğine hidayet eder.

m.1969'da vefat eden Muhammed bin İbrahim'in beşeri kanunlarla hükmeden yöneticilerin kafir olduğuna dair verdiği bu fetvasına aynı akideyi paylaştığı selefi olma iddiasındaki çevrelerden ne sağlığında ne de sonrasında kimsenin itiraz ettiğine dair bir şey bilmiyoruz. Hatta bilakis 90'lı yıllara kadar hep bu minvalde kitaplar, makaleler neşredilmiş ve kanun ehlinin kafir olduğu görüşü camiada genel kabul görmüştür. Mesela Suudi Arabistan Fetva kurulunun çıkartmış olduğu "Mecellet'ul Buhus'il İslamiyye" adlı derginin bir çok sayısında bunun İslamdan çıkaran itikadi küfür olduğu vurgulanmıştır. (misal olarak derginin h. 1395 Ramazanında çıkan ilk sayısında Menna Halil el-Kattan imzalı "Allahın şeriatını hakem tayin etmenin vacib oluşu" başlıklı yazı gösterilebilir.) Başka bir misal, Filistinli meşhur Abdullah Azzam'ın "el-Akidetu ve Eseruha fi Bina'il Cil" adlı kitabı Suudi Arabistan Evkaf Bakanlığı tarafından yayınlanmıştır. Azzam, bu kitapta beşeri kanunları tatbik eden yöneticilerin kafir olduğunu ve Maide: 44 ayetinin tefsiriyle alakalı söylenen "küçük küfür" hükmünün bu tür yöneticiler için uygulanamayacağını uzun uzun anlatmaktadır. Evkaf bakanlığının bu tür bir kitabı resmi ulemanın onayı olmadan yayınlaması Allahu a'lem sözkonusu olmaz. (Azzam'ın bu kitabı İslam akidesinin özellikleri adı altında Türkçede de neşredilmiştir. Azzam'ın gerek hakimiyet konusunda gerekse tekfir meselesi ve başka meselelerde bazı tutarsızlıkları ve küfre varan sapmaları, irca'ya meyli vardır ki bunlar şu an konumuzun dışındadır)

Bunun da ötesinde 90'lı yıllara kadar selefi olma iddiasındaki hiç kimsenin kanun ashabının tekfirinde ihtilaf ettiğine dair ulaştığımız hiçbir bilgi yoktur. Bu konuda aksi bir bilgiye sahip olan varsa yani günümüzdeki selefi olma iddiasındaki çevrede bu hususta eskiden beri meşhur bir ihtilaf olduğunu isbatlayabilecek olan varsa burada neşretmeye hazırız. Bu meselenin üzerinde durma sebebimiz şudur: Geçmişte, Uydurma kanunlarla hükmetmenin insanı İslamdan çıkartan bir küfür ameli olduğu hususu ilimle iştigal eden herkesin nezdinde açık bir konu idi. Bu husustaki gevşemeler ve farklı fikirler ancak son yıllarda ortaya çıktı. Bu görüş sahiplerinin geçmiş alimlerden ve yakın zamandaki muasırlardan hiçbir dayanağı yoktur. Bunu gösteren vesikalardan bir tanesi Abdulaziz b. Abdillan er-Racihi'nin Fransız ve İngiliz kanunlarıyla hükmeden yöneticilerle alakalı verdiği cevaptır. Racihi (kendisi Suudi selefilere nezdinde meşhur ve muteber bir kimsedir) cevabında önce Hafız İbn Kesir'in ve Muhammed bin İbrahim'in bunun küfür olduğu yönündeki görüşlerini zikretmiş, ardından şöyle demiştir:

"Diğer bazı ilim adamları ise şöyle dediler: Bunun küfür olması için yaptığının helal olduğuna inanması ve ona bu yaptığının küfür olduğunu gösteren hüccetin ikame edilmesi gerekir. Şeyhimiz Abdulaziz bin Baz bu görüşü tercih etmiş ve şöyle demiştir: "Böyle birisine mutlaka hüccet ikame edilmesi gerekir. (...) Hüccet ikame edildiği zaman küfrüne hükmedilir."

[Bin Baz'ın kendisine hocası Muhammed bin İbrahim'in aksi görüşte olduğu hatırlatıldığında "o masum değildir, alimlerden bir alimdir" dediği nakledilir. Salih bin Fevzan, Halid el-Anberi'nin

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

“Hezimet’ul Fikr’it Tekfiriyy (Tekfir Düşüncesinin Çöküşü!)” adlı kitabına yazdığı reddiyesinde bu ibarelerin Bin Baz’dan yazılı olarak gelmediği, sadece bazı kasetlerinde geçtiğini, ses kasedinin delil olmayacağı vb şekillerde Bin Baz’ı savunmaya çalışsa da bunların bir geçerliliği yoktur. Zira ilerde de geleceği üzere Bin baz, Elbani’nin aynı şekilde istihlal şartını öne sürerek kanun ehlinin tekfir edilemeyeceğini iddia ettiği risalesine destek çıkmıştır.]

Racihi ardından konuyu şöyle bitirmektedir:

“O halde bu adam (yani kanun koyucu), Hafız İbn Kesir, Muhammed bin İbrahim ve diğer ilim adamlarının dediği gibi sadece dini/şeriatı tebdil etmesiyle büyük küfür mü işlemiş olur, yoksa ona bu yaptığının küfür olduğuna dair hüccet ikamesi mi gerekir.” (Bkz. İman Küfür Meseleleri, Guraba yay, sf 146)

Allaha hamdolsun! Racihi, kanun koyucuların tekfiri hakkında ilim ehlinin iki görüşü olduğunu iddia etmekte fakat tekfir etmeyen görüşü asla Bin Baz’dan ötesine dayandıramamaktadır. Allahın izniyle inanıyoruz ki Bin Baz öncesinde bunu söyleyen herhangi bir kimse olsaydı mutlaka zikrederdi. Bu konuyu ele alan günümüz yazarlarının hiç birisi bu istihlal görüşünü Bin Baz ve Elbani’den öncesine dayandıramamaktadır. Halbuki beşeri kanunlar meselesi en az 150 senedir ümmetin gündemini meşgul etmektedir. İlme intisap etme iddiasında olup da kanun ehlini tekfir etmeyen bir zümre olsaydı bu muhakkak duyulurdu. İşte bütün bunlar, vaz’i (uydurma) kanunlar ihdas eden veya bu muhdes kanunlarla hükmeden yöneticilerin tekfir edilmesi için mutlaka bu kanunları güzel görmeleri veya helal saymaları şartını koşanların ancak muasır mürcie’den ibaret olduğunu ve bunun, içinde bulunduğumuz hicri 15. Asırda ortaya çıkmış bir bidat ve küfür cereyanı olduğunu açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Bu görüşün dayandığı hiçbir selefi, öncesi yoktur. İslam ümmeti arasından bir selefi, dayanağı olmayan her görüş “Benim ümmetim dalalet üzere birleşmez” hadisinin altında tabiri caizse ezilmeye mahkumdur.

Beşeri kanunları uygulayanların küfründe ihtilaf olduğu iddiasının temelsiz olduğu bu şekilde ortaya çıkmış oldu. Allaha hamdolsun. Abdulaziz Racihi gibi ilim ehlinden olduğunu iddia eden bir kimseye düşen, mesele hakkında iki görüş olduğunu iddia ediyorsa geçmiş alimlerden buna dair nakiller getirmektir. Çünkü kendisinden nakil yaptığı İbn Kesir, yasalarla hükmedenin kafir olduğu hususunu kendi görüşü olarak değil bizzat bütün ümmetin icması olarak nakletmektedir. Eğer Racihi veya onun gibi düşünen başkaları, İbn Kesir’in bu icma iddiasında tutarlı olmadığını düşünüyorlarsa en az onun seviyesinde ihtilafa ve icmaya vakıf olan başka bir alimden nakil yaparak bu iddiayı çürütebilirdi. Fakat öyle zannediyoruz ki buna muvaffak olamayacaklarını onlar da bilmektedirler. Zira İslam şeriatından başka bir şeriat edinip onunla amel eden kimsenin kafir olacağı –Hafız İbn Kesir’in de işaret ettiği gibi- icma ile sabittir. Buradaki icma’dan kasıd ise fakihlerin ittifak ettiği furu bir mesele hakkındaki icma gibi değildir. Bilakis Allah’a, rasulüne, ahiret gününe iman gibi İslam dininden zaruri olarak bilinen bir mesele olduğunu ifade etmek için söylenmiştir. Zaten bu mesele bizzat tevhide ve risalete imanın içersinde yer almaktadır. Bu kanun koyucular ve tabileri gibinin yaptığı gibi Allah ve

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

Rasulu'nun şeriatına bağlanmadan, iltizam etmeden söylenen şahadet kelimesi ittifakla geçersizdir. Bu hususa yukarda işaret etmiştik.

Muasır Cehmiye, bu kanun ashabının tekfiri için istihlal şartını koşma bidatını neden ihdas etmiştir? Tağutları tekfir için istihlal şartını koşan anlayışın ilk yazılı metinlerinden birisi olan "Tekfir Fitnesi" adlı kitaba baktığımızda bunu anlayabiliyoruz. Bu kitap 90'lı yılların başında Elbani tarafından neşredilmiş, İbnu Useymin ve Bin Baz da kitaba ta'lik (dipnot ilavesi) yapmışlar ve kitabı onaylamışlardır. Kitabın girişinde bu eserin 93 yılında Elbani tarafından yapılan bir konuşmanın bant dökümü olduğu belirtilmektedir. Elbani söz konusu risalede o yıllarda Mısır, Cezayir vb ülkelerde meydana gelen bazı olaylara atıf yapmaktadır. Bu bahsettiği olaylar, İslamcılarla laik rejimler arasında yaşanan şiddet olaylarıdır. Elbani bu risaleyi yazarak laik sistemlere büyük yardımda bulunmuştur. Çünkü kendince bu çatışmanın sebebi olan "laik hükümetlerin kafir olduğu" akidesine darbe vurmak istemiştir.

90'lı yıllar birçok İslamcı hareket için dönüm noktası olmuştur. Çünkü komünist blokun 91 senesinde çökmesinin ardından ABD başta olmak üzere Batılı devletler geçmişte komünizme karşı destekledikleri sözde İslamcı grupları himaye etmekten vazgeçmişler hatta bilakis Batı'nın bundan sonraki düşmanının İslamcı hareketler olduğunu deklare etmişlerdir. O kadar ki NATO komünizmden sonraki yeni düşmanının radikal İslam (!) olduğunu ilan etmiş ve rivayetlere göre askeri tatbikatlarda kırmızı renkteki hedefler yerine yeşil renkteki hedeflere atış yapılmaya başlanmıştır. İslam ülkesi adı verilen ülkelerdeki yerel tağutlar da küresel tağutların talimatıyla İslam devleti isteyen oluşumlara karşı tutumlarını sertleştirmiştir. İşte bu süreçte birçok İslamcı adı verilen grup, görüşlerini değiştirip yumuşatarak sisteme entegre olmaya başlamışlar ve bu surette sistemin baskısından kurtulacaklarını düşünmüşlerdir. Bu dönemde birçok cemaat İslam devleti talebinden vazgeçip demokrasinin küfür olmadığını (!) bir anda tesbit (!) edivermiştir. Şu an Türkiye'nin başında bulunan AKP de İslamcı çevredeki bu çözülme ve dejenarasyon, gevşeme sürecinin bir uzantısı olarak kurulmuştur. Selefî geçinen cemahtaki dönüşüm de bu çürümenin devamıdır. Ancak selefî olma iddiasındaki bir çevrenin demokrasinin İslama uygun olduğu gibi batıl olduğu çok açık olan bir iddiayla ortaya çıkması zor olduğundan, daha çok tabanda bir şekilde kabul görecektir bir tezle ortaya çıkmayı tercih etmişlerdir. Bu yeni tez, laik demokratik sistemlerin başındaki yöneticilerin hatalı, günahkar kimseler olmakla beraber kafir addedilemeyeceği şeklindedir. Buna göre bu yöneticilere karşı ayaklanmaya gerek yoktur, hatta bunlar müslüman yöneticiler ve ulul emr kapsamındaki kimseler olduğu için zalim dahi olsalar bunlara karşı ayaklanmak caiz değildir. Hatta bu yönetimlere karşı isyan edenler, bunları tekfir edenler Haricidir vs. İslam düşmanlarının baskısından bunalmış olan tabanda bu tür kaypak fikirler revaç gördükçe muasır Mürcie'nin teorisyenleri daha da azgınlaşmışlar ve nihayet beşeri kanunlarla hükmeden yöneticilerin yaptığı işi helal saymadıkça tekfir edilemeyecekleri noktasında Ehli sünnetin icması olduğunu ve buna muhalefet edenlerin Harici olduğunu iddia edecek duruma gelmişlerdir. Son 10-15 senelik süreçte din düşmanlarına yaranmak için ihdas edilen bu fikirler sanki Ehli sünnetin görüşü gibi kitlelere empoze edilmiştir. Ancak Allaha hamdolsun ki son yıllarda ilmin

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

yaygınlaşması ve başka sebeplerden ötürü bu fikirler yavaş yavaş toplumda ve ilme intisab eden çevrelerde sorgulanmaya başlamıştır.

Biz bu noktada muasır Mürcie'nin bir çelişmesine dikkat çekmek istiyoruz. Onların azgın olanları kendi imamları Muhammed bin İbrahim'le aynı düşünen yani beşeri kanunlarla hükmeden yöneticileri tekfir edenleri "Harici" ilan ederler ve bu görüşün icmaya muhalif olduğunu ileri sürerler. Türkiye'de Ebu Zerka, Ebu Muaz Seyfullah Erdoğan gibiler bu azgın Mürcie sınıfına dahildir. Suud selefleri arasında ise Halid el-Anberi gibi -akideleri bir tarafa- ilmi seviye bakımından ilim talebesi oldukları bile tartışmalı birtakım cahillerden başka bu tip fikirler -resmi ulema nezdinde dahi- itibar görmemektedir. Halid el-Anberi'nin İslama muhalif genel teşride (Et-teşri'ul Amm) bulunan yöneticilerin bu işi helal saymadıkça tekfir edilemeyecekleri hususunda icma olduğunu iddia ettiği "El Hukmu Bi gayri ma enzelellah" adlı kitabı Suudi Arabistan'da Daimi Lecne adı verilen fetva komisyonu tarafından reddedilmiş ve bu icma iddiasının Ehli sünnete iftira olduğu ve cehalet ya da kötü niyet eseri olduğu vurgulanmıştır. Abdullah el-Gudeyyan, Abdulaziz Al'uş Şeyh, Bekr bin Abdillan Ebu Zeyd ve Salih bin Fevzan'dan oluşan komisyon üyeleri sözkonusu kitabın basılmasının, satılmasının ve yayınlanmasının haram olduğunu beyan ederek kitabın yazarını tevbeye çağırılmışlardır. (Bkz. Mecellet'ul Beyan, sayı 148 sf 46, Zulhicce 1420) Türkiye'de Ebu Zerka vb işte bu tip adamların mukallidliğini yapıp kendi alimleri tarafından bile reddedilen ve Mürcii olmakla itham edilen bir akidenin sözcülüğünü yapmaktadır. Bu meselede daha çok tafsilat vardır fakat yeri burası değildir.

Suudi Arabistan'da muasır selefi alimler olarak nitelendirilen kişilerin bir çoğu beşeri kanunlarla hükmetmenin -helal kılma şartı gözetmeksizin- büyük küfür olduğunu söyleyerek Muhammed bin İbrahim'e ve aslında onun dayanağı olan şeri nasslara ve de bütün İslam ümmetine muvafakat etmişlerdir. Suudi Arabistan'da Daimi Lecne adı verilen fetva komisyonu üyelerinin birçoğu bu kanaattedir. Salih bin Abdilaziz Al'uş Şeyh et-Temhid li şerhi Kitab'it Tevhid adlı eserinin Nisa: 60 ayeti ile alakalı bölümünde, Salih bin Fevzan el-İrşad ila Sahih'il İ'tikad adlı eserinde ve başka yerlerde, Abdullah el-Guneyman Akidet'ul Vasitiye şerhinde ve başka birçok yerde bu şekilde görüş beyan etmiştir. İbn Useymin Türkçede de yayınlanan "Üç Esas Şerhi" adlı eserin "Tağut" kavramıyla alakalı son bölümünde İslama muhalif teşride bulunan yöneticilerin kafir olduğunu söylemektedir. Ancak İbn Useymin -yukarda açıkladığımız sebeplerden olsa gerek!- bu görüşünden dönmüş ve muasır Mürcie'nin imamı Suriyeli acem Elbani'ye tabi olmuştur. Keza Abdurrahman b. Nasır el-Berrak "Cevabun fi'l imani ve nevakizih" (İman ve Onu Bozan Şeyler Hakkında Cevap) adlı risalesinde beşeri kanunlarla hükmetmenin kalpte iman olmadığına delalet eden küfür amellerinden birisi olduğunu söylemiştir. (Bkz. İman ve Küfür Meseleleri, Guraba yay. Sf 96) Günümüz yöneticilerini tekfir edenlere harici lakabı veren kimselerin bu alim saydıkları kişilere de Harici, Tekfirci gibi ünvanlar vermesi gerekmektedir. Zaten takip ettiğimiz kadarıyla bundan dolayı Lecne üyelerini tekfirci olarak suçlayanlar dahi çıkmıştır. İslamweb adlı sitede yayınlanan 2-8-2001 tarihli bir fetvada Cezayirli selefi geçinen bir şeyhin günümüz

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

yöneticilerini tekfir edenlere Harici ismini verdiği ve buna binaen Bekr Ebu Zeyd, İbnu Cibrin gibi Fetva komisyonu üyelerini tekfircilikle suçladığından bahsedilmektedir. İslamweb fetva komisyonu üyeleri bunun doğru olmadığını, çünkü uydurma kanunlarla hükmeden yöneticileri tekfir etmeyen alimlerin (!) yanı sıra tekfir eden alimler de olduğunu söyleyerek bu meselenin ihtilaflı (!) olduğunu, dolayısıyla tekfir eden kimselere Harici diyenlerin yanlış yolda olduğunu söylemektedir. Söz konusu site, uydurma kanunlara muhakeme olanları tekfir edenler arasında İbn Kesir, Muhammed bin İbrahim, Ahmed Şakir, Abdurrezzak Afifi, İbnu Useymin ve Salih bin Fevzan'ın ismini saymaktadır. Tekfir etmeyenlerin ise "muasır alimlerden" bir cemaat olduğunu, asrımızdaki bazı alimlerin (!) bu hususta istihlal (helal sayma) şartını getirdiklerini söylemektedir. Katar Vakıflar Bakanlığına bağlı yayın yapan bu sitenin fetva kurulu, zorlama tevillerle de olsa geçmiş alimlerden hiç birisine bu batıl görüşü nisbet edememektedir. Zira böyle bir çarpıtmaya ancak ilimden nasibi olmayan birtakım zırcahiller cesaret edebilir. İlmin kokusunu duymuş hiç kimse geçmiş alimlere böyle bir görüş nispet etmez.

Göründüğü kadarıyla Suudi selefleri arasında Elbani, Bin Baz ve İbn Useymin haricinde kanunlarla hükmetmenin küfür olmasını helal sayma şartına bağlayan pek fazla kimse yoktur. Bu tip aşırı Mürcii görüşler ilmin diğer ülkelere nazaran daha yaygın olduğu Suudi Arabistan'da taraftar bulmadığı halde daha çok Mısır, Suriye gibi laik ülkelerde, Avrupa ülkelerinde ve de Türkiye gibi acem (Arap olmayan) diyarlarda kısacası ilimden ve dinden uzak olan bölgelerde taraftar bulmaktadır. Suudi Arabistan'ın resmi uleması ise bu konudaki hakikati bildikleri ve itiraf ettikleri halde bu tür mürcii görüşleri tenkid etme hususunda ileri gidememektedirler. Birçoğunun tavrı cehalet, tekfir, hakimiyet gibi meselelerde kısmen hakka yakın görüşleri benimseyip bu meselelerin alimler arasında ihtilaflı olduğunu, dolayısıyla tekfir görüşüne sahip olmayanların tekfir edilemeyeceğini iddia etmekten ibarettir. Bunun sebepleri arasında kraliyetin baskısından çekinmeleri olabileceği gibi, asrımızda ehli sünnet akidesine musallat olmuş üç büyük put olan İbn Useymin, Bin Baz ve Elbani'yi aşamamaları, onlara muhalefetten çekinmeleri de sözkonusudur. (Allahu a'lem) Bu meyanda dikkat çeken başka bir husus Türkiye'deki Ebu Zerka gibi aşırı Cehmi'lerin alim gördükleri başka kimselere değil de özellikle bu üç tağuta sürekli referans yapmalarıdır. İnsanlar nezdinde bir şekilde kabul görmüş bu üç ismi öne sürerek muhalif görüşte olanları böylece baskı altına almaktadırlar. Allah en doğrusunu bilendir.

Allaha hamdolsun, yukarda İbn Kesir ve diğer alimlerden yaptığımız nakiller din dışı, laik yasalar icad edip bu kanunlarla insanlar arasında hükmeden ve de bu kanunlara göre muhakeme olmayı, yargılanmayı kabul edenlerin küfründe icma olduğunu ortaya koymaktadır ve bu konuda ihtilaf olduğunu iddia edenlerin dayanaktan mahrum oldukları açıkça görülmektedir. Bu icmayı nakleden alimlerin zikrettiği nasslar ise bu icmanın kat'i nasslara dayalı kat'i bir icma olduğunu ve bunun füru bir mesele değil, bilakis İslam dininden zaruri olarak bilinen bir mesele olduğunu gösterir. Beşeri kanunlarla hükmedenlerin küfründe ihtilaf olduğu iddiası bile batılken, bir de bu hususta tersine icma olduğunu iddia etmek batılın da batılı bir hezeyandır ve bu iddiaya aklı başında hiç kimse itibar etmez. Bu anlattıklarımız ayrıca

BEŞERİ YASALARLA HÜKMEDENLER İCMA İLE KAFİRDİR!

günümüzde selefi geçinenlerin -diğer bir çok modern oluşum gibi- aslında selefle alakası olmayan yeni bir mezhep kurduklarını gösteren bir vesikadır. Velhamdulillahi rabbil alemin.